

[Jacob Sørensen.]

Vi kan tiltræde de stillede ændringsforslag, og jeg vil sige tak til den højtærede arbejdsminister for imødekommenhed med hensyn til at skabe administrative lettelser. På grund af sagens lidenhed i øvrigt er det selvfølgelig begrænset, hvor stor denne imødekommenhed kan blive.

Den foreslåede ændring, som går ud på, at ferietillægget skal ydes som 1 pct. af den kontante løn i stedet for $\frac{3}{4}$ pct. af den fulde løn med alle tillæg, er jo en forenkling, det kan ikke bestrides.

Hvad angår den foreslåede formulering af § 11, stk. 4, der lyder:

„Det kan ved arbejdsaftalens indgåelse aftales, at tillægget til ferielønnen indregnes i den for arbejdsforholdet aftalte løn og udbetales sammen med denne . . .“, vil denne naturligvis også medføre en fordel, men i mine øjne er det en meget lille fordel, for vi kan i forvejen aftale det samme, blot vi præciserer, at en del af den kontante løn skal henregnes til ferietillægget og udbetales ved feriens afholdelse, akkurat på samme måde som vi må gøre det med kostpengene, hvis vi vil bruge denne fremgangsmåde. Den omstændighed, at det kun kan anvendes i forbindelse med ferietillægget og ikke til kostpengene i ferien, eliminerer en meget væsentlig del af fordelene ved denne ændring.

Udsættelsen af lovens ikrafttræden til den 1. november 1964 er en rimelig følge af det nye stk. 4 i § 11, og det er en rimelig hensyntagen til dem, der har indgået aftaler for sommeren allerede før lovens ikrafttrædelse.

Når lovforslaget er gennemført — hvad det vel bliver — vil medhjælperne, hvis ikke andet er aftalt, have krav på at få kostpenge i ferien og derudover et ferietillæg på 1 pct. af den kontante løn. Hvis man derimod ved fæstemålets indgåelse har aftalt, at ferietillægget skal være indeholdt i den kontante løn, har medhjælperen krav på at få kostpengene udbetalt kontant ved feriens begyndelse, men ikke ferietillæg. Hvis man imidlertid er snedig nok til ved

fæstemålets indgåelse at sige, at de sidste 100 kr. af den kontante løn skal dække kostpengene i ferien, og at ferietillægget i øvrigt skal være indregnet i lønnen, så er man sikret fuldt ud, men efter min opfattelse er det en lidt for kunstig måde at tilrettelægge lovgivningen på; det kan give anledning til mange ulemper, og en af disse er, at man måske efter nogle måneder har svært ved at huske, hvad der er aftalt.

Vi finder, at forslaget er overflødigt, og mener, at bestemmelserne vil virke forvirrende, idet man så skal regne med både feriekostpenge og ferietillæg, og da de to ting, der tjener samme formål, ikke har samme regler — her henviser jeg til det nye stk. 4 i § 11 — mener jeg, at der kan blive tale om mange ubehagelige konsekvenser. Jeg mener, at bestemmelserne vil give anledning til megen uenighed og tvistighed og derved vel gøre det vanskeligt, at vi kan opretholde den gode sædvane med de mundtlige aftaler. Jeg har før i forbindelse med medhjælperloven været inde på, at vi vurderer de mundtlige aftaler som værende et vigtigt led i opdragelsen af vore unge. De har godt af at blive vænnet til på et tidligt tidspunkt at erkende, at en mundtlig aftale er lige så bindende som en skriftlig, og det går da også i almindelighed udmærket på den måde. Det er forkert, at vi gang på gang fra lovgivningsmagts side prøver på at sætte bestemmelser ind, som kan gøre dette forhold vanskeligt.

I øvrigt mener jeg, at lovforslaget er til gavn for ingen, men til irritation for mange. Jeg erkender, at det er et meget lille spørgsmål, men jeg mener også, at det er så lille, at det faktisk er for lille til at lovgive om. Vi i venstre vil derfor, hvis lovforslaget kommer til tredje behandling i sin nuværende skikkelse, stemme imod det, og vi vil anbefale andre at gøre det samme.

Ninn-Hansen: Ved første behandling kunne jeg på det konservative folkepartis vegne give tilslutning til den ændring af